ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λοχαγὸ τῶν τυχοδιωκτῶν Ταγιεφέρ, ὁ ὁποῖος εἶπε :

— Φέρτε τόν μου ἐδῶ· θέλω νὰ τὸν γδάρω ζωντανό.

Ὁ Πλουσὲτ κατάλαβε πιὰ ὅτι εἶταν χαμένος. Γι' αὐτὸ τὸν ἔπιασε μιὰ μανία σφαγῆς κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ καὶ νὰ σκοτώνει ἀδιάκοπα.

Ἡ ἀξίνα του ἔπεφτε καὶ ξανασηκωνόταν στάζοντας ἀπὸ αἵματα.

Οἱ ἐπιτιθέμενοι, ἔκπληκτοι, τὸν ἐκοίταζαν καὶ δὲν ἀποφασίζαν νὰ τοῦ ριχτοῦν ὅλοι μαζί, γιατὶ φοβόντουσαν. Ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, ὅταν θὰ εἶχε ἐξαντληθεῖ πιά, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Δὲν θὰ περίμεναν καὶ πολὺ γιατὶ ὁ ζυθοποιὸς ἄρχιζε νὰ ἐξαντλεῖται κι' ἀπὸ τὶς πληγές του τὸ αἷμα κυλοῦσε ἄφθονο.

Ἐξαφνικὰ ὅμως ἕνας σάλος ἀπότομος ἐτάραξε τὸ πλῆθος.

Κάτι ἀπροσδόκητο γινόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας. Ἐρχότον ἄραγε καμμιὰ βοήθεια ποὺ δὲν τὴν περίμενε ὁ Πλουσὲτ ;

Ἔρριξε ἕνα βλέμμα πάν' ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν δημίων του... Ἕνα βλέμμα γοργὸ σὰν ἀστραπή...

Μὰ ἕνα σκληρὸ ὄδρυ βυθίστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ μηρό του.

Ἔπεσε στὰ γονατά του ἐξαντλημένος, ἐγκομαχῶντας, μαράγωνιζόμενος πάντοτε. Μιὰ σκοτεινιὰ ὅμως ἀπλώθηκε μπροστά του κ' ἔκλεισε χωρὶς νὰ θέλῃ τὰ μάτια του.

— Ὄρθιος ! ψιθύρισε. Θέλω νὰ πεθάνω ὄρθιος!

Καὶ ἀσπαίροντας ἀνορθώθηκε μὲ μιὰ στερνὴ προσπάθεια. Μὰ ἀμέσως ἡ ἀξίνα τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια κ' ἔπεσε κάτω... Μιὰ σπαθιὰ τοῦ χαράκωσε τότε τὸ στῆθος καὶ ἔπεσε κι' αὐτὸς μέσα στὸ σωρὸ τῶν νεκρῶν, ποὺ ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε θανατώσει...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, οἱ δολοφόνοι παραμέριζαν. Ὁ πληγωμένος Πλουσὲτ ἔνιωσε νὰ τὸν σηκώνει κόποιο δυνατὸ χέρι, δροσερὸς ἀέρας ἐφύσηξε στὸ καταμαστωμένο του πρόσωπο κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του.

Εἶδε πὼς εἶταν ξαπλωμένος ἀπάνω στὴν πλούσια σέλλα τοῦ ἀλόγου ἑνὸς εὐπατρίδου, ὁ ὁποῖος χτυποῦσε ἀκατάπαυστα μὲ τὸ δόρυ του τὰ στίφη τῶν κακούργων ποὺ ἄρχιζαν νὰ σκορπιζονται.

Ἀπὸ μακριὰ ἐρχότανε καὶ μιὰ συνοδεία πολιτῶν.

Ὁ Πλουσὲτ τὰ μισόειδε ὅλα αὐτὰ θολὰ καὶ μπερδεμένα... Ἔπειτα ἔνιωσε τοὺς κροτάφους του νὰ βουΐζουν, τὰ μάτια του νὰ σκοτεινιάζουν καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὸν ἔριχναν στὸ βάθος μιᾶς ἀβύσσου.

Κ' ἐλιποθύμησε.

Ἀλλὰ πρόφτασε νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμμα στὸ σωτῆρα του καὶ νὰ ψιθυρίσῃ τὄνομα τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου τῆς Θούνης.

Ὁ κόμης τῆς Θούνης μὲ τὴν ἀκολουθία του ξαναγύρισε στὴν Τουραίνη.

XVIII

Τὰ κατορθώματα ἑνὸς καπουκίνου.

Ἀφοῦ συνόδευσε τὴ Δολόρα στὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου, ὁ κόμης τῆς Θούνης ξαναγύρισε βιαστικὸς στὴν Τουραίνη μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του. Ἐκεῖ φόρεσε βιαστικὰ τὴν πολεμική του πανοπλία καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἔτρεχε σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως, προσπαθῶντας νὰ ὑπερασπίσῃ τὶς ἐκκλησίες ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν κακοποιῶν.

Στὸ μέγαρό του ἐντωμεταξὺ ἐπικρατοῦσε μεγάλη σύγχυσις. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὴν ἀκατανόητη ἐξαφάνιση τῆς Μαγδαληνῆς. Μόλις τὸ βράδι ἔμαθε τὸ γεγονὸς αὐτὸ κ' ἐφρόντισε νὰ μὴν μάθῃ σχετικῶς ἡ Δολόρα τίποτε. Ὁ κόμης ἐλάτρευε τὴ σύζυγό του καὶ θὰ προτιμοῦσε τὸ θάνατο παρὰ νὰ λυπηθεῖ ἐκείνη.

Φανταστῆτε λοιπὸν ποιὸς εἶταν ὁ θυμός του καὶ ἡ ἀπελπισία του ὅταν μετὰ μιᾶς ἑβδομάδος ἄδικες ἀναζητήσεις, δὲ μπόρεσε νὰ ξανάβρῃ τὴ χαμένη Μαγδαληνὴ καὶ νὰ τὴν ἀποδόσῃ σ' ἐκείνη ἡ ὁποία τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴ θεωροῦσε σὰν κόρη της...

Ὡς τόσο ὁ κόμης δὲν ἀποθαρρύνθηκε. Σήκωσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του στὸ ποδάρι, ξώδεψε πολλὰ χρήματα, ἔκανε χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις καὶ διέταξε νὰ τοῦ παρουσιάζουν ἀμέσως ὁποιον θὰ τοῦ ἔφερνε ἔστω καὶ μι' ἀσήμαντη πληροφορία.

Ὁ πρῶτος ποὺ παρουσιάστηκε ἦταν ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ, ὁ φίλος μας ὁ μυλωνᾶς. Διηγήθηκε στὸν κόμητα ὅσα ἤξερε σχετικῶς μὲ τὸ Στραβοχέρη, καθὼς καὶ τὸν πνιγμό του στὸ πηγάδι.

Ἀμέσως ὁ κόμης διέταξε μερικοὺς ἀνθρώπους νὰ κατεβοῦν στὸ πηγάδι, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως εὕρισκαν στὸ πτῶμα τοῦ πνιγμένου τίποτε ἔγγραφα ποὺ νὰ μπορέσουν νὰ τοῦ δώσουν καμμιὰ πληροφορία.

Ἀλλά, παράδοξο πρᾶγμα ! τὸ πτῶμα τοῦ Στραβοχέρη δὲ βρέθηκε μέσα στὸ πηγάδι.

Τί εἶχε γίνει ;

Καὶ δὲν εἶταν μονάχα αὐτὸ τὸ μυστήριο στὴν ὑπόθεση τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Μαγδαληνῆς. Κι' ἰδοὺ ἀμέσως καὶ δεύτερο μυστήριο παρουσιάστηκε:

Ὁ Φρὶτζ ὁ ἱπποκόμος ποὺ εἶχε βοηθήσει τὴ Μαγδαληνὴ ὅταν ὁ Βρινδινὸς ἤθελε νὰ τὴν πνίξῃ, ἀπεκάλυψε στὸν κόμητα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Εἶπε ὅτι κάθε πρωῒ συνώδευε τὴ Μαγδαληνὴ στὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου ὅπου ἐκείνη ἔμπαινε μόνη της κρατῶντας ἕνα καλάθι μὲ τρόφιμα, ὅτι αὐτὸς τὴν ἐπερίμενε ἀπ' ἔξω, ὅτι τέλος τὸν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ μὴν πῇ σχετικῶς τίποτε σὲ κανένα.

— Τὸ ἴδιο μάλιστα πρωῒ τῆς ἡμέρας ποὺ χάθηκε — ἐπρόσθεσε ὁ ἱπποκόμος, τὴν ἄκουσα νὰ σφυρίζῃ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι ζητῶντας μου βοήθεια. Ἔτρεξα ἀμέσως μέσα καὶ βρῆκα ἕναν ἄγνωστο γέρο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πνίξῃ. Τὸν ἔπιασα τότε, τοῦ ἔδεσα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν ἐκλείσαμε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπου ἴσως νὰ βρίσκεται ἀκόμα.

— Πῶς, φώναξε ὁ κόμης, δὲ μοῦ ἔκανες λόγο γι' αὐτὰ ἔξη μέρες τώρα ποὺ τὴν ἔχουμε χάσει ! Ἀλλὰ μπορεῖ ὁ γέρος αὐτὸς νὰ ἔχῃ πεθάνει καὶ μονάχα αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

Ἀμέσως τότε ξεκίνησε γιὰ τὸ ἐρημικὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου.

Ἀλλοίμονο ὅμως ! Στὸ σπίτι αὐτὸ δὲ βρισκότανε πιὰ κανείς. Μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχαν φυλακίσει τὸ Βρινδινὸ μονάχα τὰ σχοινιά του βρισκόντουσαν, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι εἶχε δραπετεύσει.

Ὁ κόμης Γοδεφρῖδος εἶταν κατάπληκτος. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅπως τοῦ παρουσιαζόντουσαν, δὲν εἶταν διόλου ὑπὲρ τῆς Μαγδαληνῆς. Ὡστόσο ὁ κόμης ἐδίσταζε νὰ βγάλῃ συμπεράσματα εἰς βάρος της, γιατὶ εἴξερε πόσο ἀγνὴ καὶ τίμια εἶταν.

Σκυθρωπὸς ὁ κόμης ἀφοῦ πῆρε τὸ κλειδὶ τοῦ ἐτοιμόρροπου σπιτιοῦ, ἐγύρισε στὸ μεγαρό του.

Ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα τὸν περίμενε κλαίγοντας.

Εἶταν ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ Λοβέρτ.

Λυπημένη ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς φίλης της, μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ κατάθεσή της θὰ διευκόλυνε τὶς ἀναζητήσεις, ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ, ἂν καὶ εἶχε ὁρκιστῇ στὴ Μαγδαληνὴ νὰ σιωπήσῃ.

Διηγήθηκε λοιπὸν πὼς ἕνας νέος καὶ ὡραῖος εὐγενὴς εἶχε πληγωθεῖ σὲ μιὰ μονομαχία ποὺ ἔγινε στὸ περίφραχτο τῶν Βερνανδίνων, μπρὸς στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ πὼς ἡ τελευταία τὸν περισυνέλεξε στὸ σπίτι της, ὅπου ἐπὶ ἕξη βδομάδες τὸν ἐπεριποιεῖτο.

— Τὸ ὄνομα τοῦ νέου αὐτοῦ ; ρώτησε ὁ κόμης.

Ἡ Ἰωάννα δὲν τὸ εἴξερε.

— Ποιὸς γιατρὸς τὸν ἐπεσκέπτετο στὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του ; ξαναρώτησε ὁ κόμης.

Ἡ Ἰωάννα ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχαν προσκαλέσῃ γιατρό, ἀλλὰ εἶχαν ἐμπιστευθεῖ τὸν τραυματία στὶς φροντίδες ἑνὸς προσώπου πολυμαθοῦς καὶ ἐμπίστου, τὸ ὁποῖο αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχε συστήσει στὴ φίλη της.

Ὅταν ὁ κόμης τὴν ἐρώτησε γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἡ Ἰωάννα κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν τὴν ἐβεβαίωσαν ὅτι τὄνομα αὐτὸ θὰ συντελοῦσε πολὺ στὴν ἀνεύρεση τῆς Μαγδαληνῆς, τότε τρέμοντας ἐπρόφερε σιγὰ τὄνομα τοῦ Βρινδινοῦ.

Τί ἐσήμαινε ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ ἀμηχανία τῆς νέας καὶ ποιὸς εἶταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἄρχων τῆς Θούνης θέλησε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα αὐτά. Ἔψαξαν γιὰ τὸν Βρινδινό, ἐπεσκέφθησαν τὸ παλιόσπιτο ὅπου κατοικοῦσε μὲ τὴ μητέρα του, μὰ τοῦ κάκου.

Ὅπως τὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου, ἔτσι καὶ τὸ σπίτι τῆς Φρέας εἶταν ἔρημο κι' ἀκατοίκητο. Δὲ βρῆκαν πουθενὰ τὸ Βρινδινό, ὅπως δὲν εἶχαν βρῆ τὸν ὑποκόμητα Φλυρεστάν, ὅπως δὲν εἶχαν βρεῖ καὶ τὸ πτῶμα τοῦ Στραβοχέρη.

Ὡστόσο μπόρεσαν νὰ συλλέξουν ἀρκετὲς πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὸ Βρινδινὸ καὶ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα ποὺ ἔκανε καὶ ἰδίως τὸ τοῦ μεσάζοντος μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων.

Αὐτὸ εἶταν ἀσφαλῶς ἡ ἀφορμὴ ποὺ ἔκανε τὴν Ἰωάννα νὰ ταραχτῇ τόσο.

(Ἀκολουθεῖ)